λόγῳ ἔκθεσιν πολλὰ ἠμποροῦσαν νὰ λεχθοῦν καὶ νὰ γραφοῦν, τίποτε δὲ δὲν γράφεται, ἐνῷ ἀρκετὰ ψιθυρίζονται.

Δύο τρεῖς φίλοι μου δημοσιογράφοι μοῦ ἐνεπιστεύθησαν ὅτι περιμένουν νὰ τελειώσῃ ἡ ἔκθεσις διὰ νὰ γράψουν. Δὲν θὰ εἶνι ὅμως τότε ἀργά;

Ἂν ὁ «Νουμᾶς» ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς γνώμης καὶ διὰ τὴν γενναίαν καὶ ἀμείλικτον τοῦ ψέλους καυτηριάσιν, μοῦ ἤνοιγε τὰς στήλας του, ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ μερικὰ, τὰ ἐλαφρότερα.

Νὰ ἐλπίσω πῶς θὰ τύχω καταφατικῆς ἀπαντήσεως;

Μὲ ἄκραν ὑπόληψιν Ι. ΖΑΠΠΙΔΗΣ

Υ. Γ. Οἱ κ.κ. Πίγκ τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως... τῆς Ἑλλάδος μᾶς ἀνήγγειλαν πῶς θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Μενελὶκ ἐδῶ διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔργον των. Διατί μᾶς τὸ ἔκρυψαν ὅτι μαζῆ μὲ τὸν κρατεῖν Αὐτοκράτορα τῆς Ἀβυσσηνίας θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ χάριν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως καὶ ὁ θρῶνος Μενχίουζεν;

ὁ ἴδιος

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,,

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΣΗ

Μπάρμπα Θανάση,

Στὴ τελευταῖα φύλλο τοῦ «Πατριώτη», τῆς ἐξυπνης καὶ τῆς καλογραμμένης καὶ τῆς πραγματικῶς πατριωτικωτάτης ἐφημερίδας ποῦ βγάζει ὁ κ. Βερίκιος καὶ ἡ ὁποία δὲν πολυδιαβάζεται κι' αὐτή, γιατὶ οἱ Ρωμηοὶ δὲν ἔμαθαν ἀκόμη ποιὰ πρέπει νὰ διαβάζουν—στὸ τελευταῖο λοιπὸν φύλλον τοῦ «Πατριώτη» μοῦ ρίχνεσαι χονδρικῶς γιατὶ παραδέχομαι τὶς ἰδέες τοῦ «Νουμᾶ» καὶ φωνάζω κ' ἐγὼ μαζύ μ' αὐτὸν πῶς ἡ Ἑλλάδα σανιδοκρατεῖται.

Τί νὰ σου πῶ, μπάρμπα μου! Γνωστικὸς ἄνθρωπος εἶσαι, τὸ παραδέχομαι, μὰ στὸ ζήτημ' αὐτὸ πέφτεις μίλια καὶ μίλια ἔξω. Ὁ Ντεληγιάννης, λές, δὲν φταίει γιὰ τὴν σανίδα. Δὲν τὴν ἐδημιούργησε αὐτός. Εἶναι μάλιστα τὸ θῦμά της, ἀφοῦ τὴν σανίδα τὴν ἐδημιούργησαν οἱ Ἀττικάρχαι ποῦ τὸ ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ πῶς ὁ γέρος τοῦ Μωρηὰ καὶ ὁ λέων τῆς Καρκαλοῦς δὲν θέλει καὶ πολὺ γιὰ νὰ ρυμουλκηθῇ εἴτε ἀπὸ θωρηκτὸ εἴτε ἀπὸ μίαν παληοσανίδα.

Ὄχι Ντεληγιάννης, ἀλλὰ Ντεληγιαννάκης. Ὄχι αὐτός, ἄλλα οἱ Ἀττικάρχαι. Μὰ στὸ ἴδιο συμπέρασμα δὲν φθάνουμε, καλότυχε;

Εἴτε ἡ κόττα ἐγέννησε τὸ αὐγό, εἴτε τὸ αὐγὸ τὴν κόττα, τὸ ζήτημα εἶνε πῶς ὑπάρχει μία κόττα —ὁ Ντεληγιάννης μου ἢ οἱ Ἀττικάρχαι σας, ποῦ τὸ ἴδιο κάνει—καὶ πῶς ὑπάρχει ἕνα αὐγὸ—ἡ Σανίδα τους.

Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἕνας Ντεληγιάννης στὴν μέση —Ντεληγιάννης ρυμουλκούμενος, κατὰ τὴν γνώμην σου—θὰ ὤπλιζαν ποτὲ οἱ Ἀττικάρχαι μὲ σανίδες τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ ἀδέκαστους ψηφοφόρους τους;

Βλέπεις λοιπὸν, μπάρμπα Θανάση, πῶς δὲν ἔχεις δίκηο. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, τὸ γενιαὸν ξεγαρβάλωμα ποῦ μοῦ κοπανᾶς, εἴμαστε συμφωνότατοι· Καὶ ὁ «Νουμᾶς» τόσα χρόνια τώρα τὰ φωνάζει. Μὰ ποιός τ' ἀκούει; Ὁ «Νουμᾶς» ἀκόμη εἶπε καὶ τ' ἄλλο, πρὸ χρόνων στὴν «Ἑστία», τὸ ὁποῖον καὶ τοῦ λόγου σου σήμερα λές, πῶς πρέπει νὰ γίνῃ μία νέα Φιλική Ἑταιρία διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν πολιτεία μας ἀπὸ τὴν γενικὴ παραλυσία ποῦ τὴν δέρνει καὶ τὴν μουντζουρώνει—ἀλλὰ κ' αὐτὸ καθὼς τόσα ἄλλα, εἶνε καταδικασμένο νὰ μένῃ ἕνα ὡραῖον ὄνειρον ἀνοιξιάτικης ἢ φθινοπωρινῆς αὐγῆς.

Ταῦτα καὶ μένω μὲ τὴν σανίδα, ὡς ξάνθημα ὅπως τὴν θέλῃς τοῦ λόγου σου, ἢ μὲ τὴν σανίδα ὡς καρκίνο, ὅπως τὴν θέλω ἐγώ

Ὁ ἀνεψιός σου
ΚΩΣΤΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Τὸ σημερινὸν ἄρθρον τοῦ κ. Περ. Γιαννοπούλου εἰμπορεῖτε νὰ τὸ λάβετε, κ. Παραδαρμένε, καὶ ὡς ἀπάντησιν στὴν ἐπιστολήν σας. Ὁ «Νουμᾶς» καθιέρωσε τὴν ἀρχὴν ὑφάνῃ τοὺς συνεργάτας του νὰ ἐκφράζουν ἐλεύθερα τὴν γνώμην των, ἔστω καὶ ἂν ἡ γνώμη των εἶνε κατ' ὁλοκληρίαν ἀντίθετος πρὸς τὴν ἰδικήν του. Ὁ κ. Γιαννόπουλος ἔχει τὴν γνώμην του περὶ τοῦ κ. Χρυσανθίου. Ἔχομεν καὶ 'μεῖς τὴν ἰδικήν μας. Νὰ εἴσθε δὲ ὑπερβέβαιος ὅτι μὲ τὴν προθυμίαν καὶ μὲ τὴν εὐχαριστησιν ποῦ δημοσιεύομεν τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γιαννοπούλου, μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν καὶ εὐχαρίστησιν θὰ ἐδημοσιεύαμεν καὶ ἄρθρον τοῦ μεταφραστοῦ τοῦ «Ἀρχισιδηρουργοῦ» περὶ οἱουδήποτε λογίου μας καὶ συνεργάτου μας, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου κ. Γιαννοπούλου ἀκόμη, ὁ ὁποῖος, γιὰ μᾶς τοὐλάχιστον, εἶνε ἕνας, ἂν μὴ ὁ μόνος, ποῦ στηρίζει τὴν ἐργασίαν του ἐπάνω στὴν εὐσυνειδησίαν καὶ στὴν βαθειὰ μελέτην. Ἐν τούτοις καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ, ἐξακολουθοῦμεν νὰ παραδεχώμεθα πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ τόσος λόγος γιὰ ἕνα σκηνικὸ παληοπαντελόνι τοῦ Ὀνέ.

— Μάθετε, κι' αὐτό, κ. Πάτμιε, ἂν σᾶς ἐνδιαφέρει. 2600 δρ. τὸν μῆνα πκίρνει τὸ Ὠδεῖον ἀπὸ τὰς ἐρασιτέχνιδας Ἀθήδας αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα τοῦ κ. Τρουφιέ. Ὅλα σχεδὸν τὰ κορίτσια τῆς ἀνωτέρας τάξεως παρακολουθοῦν τὰ μαθήματά του, γιὰ νὰ τελειοποιηθοῦν στὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ στὸ Γαλλικὸν Θέατρον. Θὰ ἐξακολουθήτε, κατόπιν αὐτῶν, νὰ ζητῆτε τοὺς λόγους ἑνὸς τῶν ὁποίων δὲν ὑποστηρίζεται τὸ Ἑλλην. Θέατρον ἀπὸ τὴν ὀριστοκρατίαν μας;

— κ. Μαργαρίτην. Κακοηθέστατον. Κανένας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς; οὔτε ἀπὸ τοὺς συντάκτας τῆς «Κριτικῆς» δὲν μεταφράζει τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ «Ἄστεως». Ἂν ἐγράφη αὐτό, δὲν σημαίνει τίποτε. Ἀποδεικνύει ὅτι ἡ καλὴ πίστις λείπει ἀπ' ὅλας τὰς πράξεις, καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τὰς... ἐπιφυλλίδας τῶν ἐφημερίδων.

— κ. Δ. Ξηρ.... Εἰς Ναύπλιον. Ἐλάβαμε τὴν ἐπιστολήν σας μὲ 150 γραμματόσημα... μεταχειρισμένα διὰ νὰ σᾶς ἐγγράψωμεν συνδρομητὴν διὰ μίαν τριμηνίαν! Μὰ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, μεταχείρισμένα γραμματόσημα τί μᾶς χρειάζονται; Ἐμεῖς διὰ τῆς γνωστοποιήσεώς μας ἐννοοῦμε γραμματόσημα Ἑλληνικὰ ἀμεταχείριστα, τὰ ὁποῖα εἶνε εὔκολον νὰ ἐξαργυρωθοῦν, δὲν ζητοῦμεν δὲ μεταχειρισμένα, διότι δὲν ἔχομε καμμίαν διάθεσι κοντὰ στοὺς ἄλλους μπελλάδες μας νὰ φορτωθοῦμε καὶ τὸν μπελλᾶ τοῦ γραμματοσυλλέκτου!...

Η ΕΛΠΙΣ

(ἐκ τῶν τοῦ Ἄγγλου Goldsmith)

Σὰν τοῦ κεριοῦ τὸ φῶς τὸ ὤχρο
Προβάλ' ἡ Ἐλπὶς μὲ πρόσωπο φαιδρό·
Κι' ὅσον ἡ μαύρη νύκτα προχωρεῖ,
Τόσον ἀκτῖνα γύνει πιὸ λαμπρή.

Κεφαλληνία Φάλιστοφ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΧΡΙΩΝ

Ὁ «Νουμᾶς» ἀπὸ τὴν 1ην Ἀπριλίου δὲν θ' ἀποστέλλεται πλέον ἀτὰς Ἐπαρχίας διὰ τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὁποῖοι θὰ θέλουν ἴσως νὰ διαβάζουν τὸν «Νουμᾶν» καθιερώσαμεν δι' αὐτοὺς τὰς

ΔΙΔΡΑΧΜΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀντὶ τῶν ὁποίων θὰ ὑποχρεώνεται τὸ γραφεῖον νὰ ἀποστέλλῃ τὸ φύλλον τακτικῶς εἰς τοὺς προσληρόνοντας ἐπὶ

ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ χαρτονομίσματος ἢ διὰ γραμματοσήμων Ἑλληνικῶν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ "ΝΟΥΜΑ,, 23

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Μόλις εἰς Παρισίους τῇ ἐπέβαλλον τὸν γάμον, τὴν ἠναγκασαν νὰ δεχθῇ ὡς σύζυγον ἕνα πλούσιον κτηματίαν, ὅστις ἔκαμεν ὅτι ἠδύνατο ἵνα καταστρέψῃ πᾶν ἰδανικόν της καὶ καταστήσῃ βάσανον τὸν βίον της.

Καὶ ἐκεῖνος;...

Ἔγραψε δίς, τρίς, πολλάκις, τὴν ἐξώρκισε, τὴν καθικέτευσεν, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ περιήρχοντο εἰς χεῖρας τῆς οἰκογενείας της καὶ οὐδὲν ἔκτοτε ἤκουσε περὶ αὐτοῦ.

Τὸ μελανὸν πολεμικὸν εἶχεν ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ καιρὸς ἔρριψε τοὺς πέπλους του μεταξὺ αὐτῶν.

Ἐκείνη ὅμως ἔκλεισε πολυτίμως ἐντὸς τῆς καρδίας της τὸ γλυκὺ αὐτὸ αἴσθημα τῶν εἴκοσι ἐτῶν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἔζησε μόνη καὶ ἔρημος, ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἀγάπην τῶν δύο ροδοχρόων θυγατέρων τὰς ὁποίας οἱ ἀδελφοί της ἀπέκτησαν.

Καὶ τώρα ἔβλεπε ὅτι ἐπανήρχετο... ὦ!.. βεβαίως ὄχι αὐτός.—Τὸ ἴδιον εἰδύλλιον ἐπανήρχετο νὰ ἀνανεωθῇ εἰς βάρος τῆς ἀνεψιᾶς της, ὡς ἂν τὸ εἰμαρμένον ἐζήτει ἱκανοποίησιν.

"Οχι!.. αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως δὲν θὰ ἄφηνε αὐτὴ νὰ καταστραφῇ ἄλλη μία ζωὴ ὅπως ἡ ἰδική της... δὲν θὰ ἄφηνεν οὐδὲν πρόσκομμα νὰ μεσολαβήσῃ εἰς τὸ θέλημα τῆς εἰμαρμένης.

Ἐὰν πράγματι ἠγάπα τὴν Ρόζαν καὶ ἦτο ἄξιος αὐτῆς, θὰ ἐγίνετο σύζυγός της ἔστω καὶ ἂν ὅλοι ἀνθίσταντο.

Θὰ ἐπροστάτευε αὐτὴ τὴν εὐτυχίαν τῆς μικρᾶς ἀνεψιᾶς της... ἦτο ἀρκετὰ πλούσια καὶ ἡ θέλησίς της ἔνεκα τῆς περιουσίας θὰ ἐδάρυνεν ἀρκετά.

Ἡ γραῖα γαληνιωτέρα ἠλθε περιπατήσεν ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἐπὶ τοῦ εὐρέως ἐξώστου καὶ εἰσῆλθε κατόπιν βραδυποροῦσα εἰς τὰ δωμάτιά της.

Ἐκεῖ ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἠνέωξε μικρὸν σύρτην τοῦ γραφείου της καὶ ἐξήγαγε δέμα ἐπιστολῶν κιτρινισμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου, μίαν παλαιὰν φωτογραφίαν καὶ δύο τρεῖς μικρὰς ἀποξηρασμένας ἀνθοδέσμας.

Τὰ ἤπλωσε βραδέως ἐνώπιόν της, ἔλαβε τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν παλαμῶν καὶ τὰ παρατήρησε τρυφερῶς.

Ὀλίγα δάκρυα εἶχον θαμβώσῃ τοὺς γεροντικοὺς ὀφθαλμούς της. Ἦτο πάντοτε ὁ ἰδιος γλυκὺς νέος τῶν κεριακῶν τοῦ Πραδό... Ἀπὸ τόσων ἐτῶν τὴν παρετήρει πάντοτε...

Ἠδύνατο κ' ἐκείνη τώρα νὰ ἦτο εὐτυχὴς μήτηρ, σύζυγος καὶ μάμμη νὰ εἶχεν εὕρῃ εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ μὴ ἐθυσιάζετο εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἀνθρωπίνων προλήψεων!

Νὰ ἦτο υἱός του ἄραγε;.. ἢ ἁπλῆ συγκυρία;.. υἱὸς ἐκείνου...

Ποία παράδοξος τύχη ἐπανέφερε τώρα τὸ αἷμά του ν' ἀνανεωθῇ τὸ ἀποθανὸν εἰδύλλιον, ὡς ἂν ἡ πικρία τοῦ παλαιοῦ χωρισμοῦ ἐπιζήσασα ἐζήτει ἐπανόρθωσιν ἐπὶ τῶν ἀπογόνων.

"Ηρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ πάλιν τὰς παλαιὰς ἐπιστολὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων τοσάκις εἶχον πλανηθῇ οἱ ὀφθαλμοί της, πικρὰ δὲ μειδιάματα συνόψεων τὰ ξηρὰ χείλη της.

Ναὶ τὴν ἠγάπησαν καὶ αὐτὴν ἄλλοτε...

Τί εἶχεν ἀπογείνῃ τώρα;.. Ἔζη ἀκόμη; Μετὰ τὴν διάψευσιν αὐτὴν τοῦ ἔρωτός του ποῖαι τύχαι τὸν παρέσυραν, ποῖαι μέριμναι καὶ ποῖαι ὀδύναι θὰ ἐλεύκαναν τὴν μελαγχροινὴν κεφαλήν του;

Εἶχε προχωρήσῃ πολὺ ἡ νὺξ καὶ ἐν τούτοις ἡ γραῖα ἠγρύπνει ἔτι πρὸ τῶν λειψάνων της, σπογγίζουσα ἐκ διαλειμμάτων τοὺς ὀφθαλμούς.

Οἱ δύο παρελθόντες πόνοι, οἱ πτεουγίσαντες ἄλλοτε μετ' ἀγωνίας εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, συνηνοῦντο τώρα ἐν θρηνώδει τρυφερότητι, εἰς περιπαθῆ σύνδεσμον δύο νέων αἰσθημάτων καὶ δύο νέων καρδιῶν. (Ἀκολουθεῖ)